

ΘΡ'ΗΝΟΙ

1

2

3

4

5

ΚΕΦ'ΑΛΑΙΟ 1

ΠΩΣ κάθησε μόνη η πόλη, που ήταν γεμάτη από λαούς! Έγινε σαν χήρα, αυτή που ήταν γεμάτη από έθνη! Αυτή που ηγεμόνευε στις επαρχίες έγινε υποτελής!

² Κλαίει ακατάπαυστα τη νύχτα, και τα δάκρυά της κατεβαίνουν επάνω στα σαγόνια της· απ' όλους εκείνους που την αγαπούν, δεν υπάρχει αυτός που να την παρηγορεί· όλοι οι φίλοι της φέρθηκαν σ' αυτήν άπιστα· έγιναν σ' αυτήν εχθροί.

³ Αιχμαλωτίστηκε ο Ιούδας από θλίψη και βαριά δουλεία· κάθεται μέσα στα έθνη· δεν βρίσκει ανάπαυση· όλοι οι διώκτες του τον έπιασαν μέσα στα στενά.

⁴ Πενθούν οι δρόμοι τής Σιών, επειδή δεν έρχεται κανένας στις γιορτές· όλες οι πύλες της είναι έρημες· οι ιερείς της αναστενάζουν, οι παρθένες της είναι περίλυπες, κι αυτή γεμάτη πικρία.

⁵ Οι ενάντιό της έγιναν κεφάλι, οι εχθροί της ευημερούν· επειδή, ο Κύριος την κατέθλιψε εξαιτίας τού πλήθους των ανομιών της· τα νήπιά της πήγαν σε αιχμαλωσία μπροστά από τον εχθρό.

⁶ Και από τη θυγατέρα Σιών έφυγε όλη η δόξα της· οι άρχοντές της έγιναν σαν ελάφια που δεν έβρισκαν βοσκή, και βάδιζαν χωρίς δύναμη μπροστά απ' αυτούς που τους καταδίωκαν.

⁷ Η Ιερουσαλήμ θυμήθηκε, στις ημέρες της θλίψης της και της έξωσής της, όλα τα επιθυμητά της, που είχε από τα αρχαία χρόνια, όταν ο λαός της έπεσε στο χέρι τού εχθρού, και δεν υπήρχε αυτός που να τη βοηθήσει· την είδαν οι εχθροί, γέλασαν εξαιτίας τής κατάπαυσής της.

⁸ Η Ιερουσαλήμ αμάρτησε αμαρτία· γι' αυτό έγινε σαν ακάθαρτη· όλοι αυτοί που τη δόξαζαν την καταφρόνησαν, επειδή είδαν την ασχημοσύνη της· κι αυτή αναστέναζε, και στράφηκε προς τα πίσω.

⁹ Η ακαθαρσία της ήταν στα κράσπεδά της· δεν θυμήθηκε τα τέλη της· γι' αυτό, ταπεινώθηκε εκπληκτικά· δεν υπήρχε εκείνος που να την παρηγορεί. Κύριε, δες τη θλίψη μου, επειδή ο εχθρός μεγαλύνθηκε.

¹⁰ Ο εχθρός άπλωσε το χέρι του επάνω σε όλα τα επιθυμητά της· επειδή, αυτή είδε τα έθνη που έμπαιναν μέσα στο αγιαστήριό της, τα οποία είχες προστάξει να μη μπουν μέσα στη συναγωγή σου.

¹¹ Ολόκληρος ο λαός της στενάζει υπερβολικά, ζητώντας ψωμί· τα επιθυμητά τους τα έδωσαν αντί για τροφή, για να επανέλθει η ψυχή τους. Κύριε, δες, και επίβλεψε· επειδή, έγινα εξουθενωμένη.

¹² Ω! Προς εσάς, όλοι όσοι διαβαίνετε τον δρόμο· επιβλέψτε, και δείτε, αν υπάρχει πόνος σαν τον πόνο μου, που έγινε σε μένα, με τον οποίο ο Κύριος με έθλιψε κατά την ημέρα τής

οργής του θυμού του.

13 Έστειλε φωτιά από ψηλά επάνω στα κόκαλά μου, και τα κατακράτησε· άπλωσε δίχτυ στα πόδια μου· με έστρεψε προς τα πίσω· με έκανε αφανισμένη, όλη την ημέρα να έχω οδύνες.

14 Ο ζυγός των ασεβημάτων μου συσφίχτηκε με το χέρι του· περιπλέχτηκαν, ανέβηκαν επάνω στον τράχηλό μου· κατέλυσε τη δύναμή μου· ο Κύριος με παρέδωσε σε χέρια, από τα οποία δεν μπορώ να σηκωθώ.

15 Ο Κύριος έστρωσε καταγής όλους τους δυνατούς μου, στο μέσον μου· κάλεσε εναντίον μου ορισμένον καιρό για να συντρίψει τούς εκλεκτούς μου· ο Κύριος πάτησε σε ληνό την παρθένα, τη θυγατέρα τού Ιούδα.

16 Γι' αυτά, εγώ θρηνώ· τα μάτια μου, τα μάτια μου κατεβάζουν νερά· επειδή, απομακρύνθηκε από μένα ο παρηγορητής, αυτός που αναζωοποιεί την ψυχή μου· οι γιοι μου αφανίστηκαν, επειδή, ο εχθρός υπερίσχυσε.

17 Η Σιών απλώνει τα χέρια της, δεν υπάρχει αυτός που παρηγορεί· ο Κύριος πρόσταξε για τον Ιακώβ· οι εχθροί του τον περικύκλωσαν· η Ιερουσαλήμ έγινε ανάμεσά τους σαν ακάθαρτη.

18 Δίκαιος είναι ο Κύριος, επειδή αποστάτησα από τον λόγο του. Ακούστε, παρακαλώ, όλοι οι λαοί, και δέστε τον πόνο μου· οι παρθένες μου και οι νεανίσκοι μου πορεύτηκαν σε αιχμαλωσία.

19 Κάλεσα αυτούς που με αγαπούν· αυτοί, όμως, με απάτησαν· οι ιερείς μου και οι πρεσβύτεροί μου εξέπνευσαν μέσα στην πόλη, επειδή, ζήτησαν τροφή για τον εαυτό τους, για να επανέλθει η ψυχή τους.

20 Κύριε, δες, επειδή θλίβομαι· τα εντόσθιά μου τaráζονται, η καρδιά μου ανακατεύεται μέσα μου, επειδή αποστάτησα πάρα πολύ· απέξω, ατέκνωσε η μάχαιρα· μέσα στο σπίτι, ο θάνατος.

21 Άκουσαν· επειδή, στενάζω· δεν υπάρχει αυτός που να με παρηγορεί· όλοι οι εχθροί μου άκουσαν τη συμφορά μου· χάρηκαν ότι εσύ το έκανες αυτό· όταν φέρεις την ημέρα που κάλεσες, αυτοί θα γίνουν όπως εγώ.

22 Ας έρθει μπροστά σου όλη η κακία τους· και κάνε σ' αυτούς, όπως έκανες σε μένα για όλα τα αμαρτήματά μου· επειδή, πολλοί είναι οι στεναγμοί μου, και η καρδιά μου είναι άτονη.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 2

ΠΩΣ ο Κύριος σκέπασε ολόγυρα με νέφος τη θυγατέρα Σιών μέσα στην οργή του, έρριξε τη δόξα τού Ισραήλ από τον ουρανό στη γη, και δεν θυμήθηκε κατά την ημέρα τής οργής του το υποπόδιο των ποδιών του!

2 Ο Κύριος καταπόντισε όλες τις κατοικίες τού Ιακώβ, και δεν λυπήθηκε· μέσα στον θυμό του κατέστρεψε τα οχυρώματα της θυγατέρας τού Ιούδα· τα κατεδάφισε· βεβήλωσε το βασίλειο, και τους άρχοντές του.

3 Στην έξαψη του θυμού του έσπασε κάθε κέρας τού Ισραήλ· έστρεψε πίσω το δεξί του χέρι μπροστά από τον εχθρό· και ενάντια στον Ιακώβ άναψε σαν φλογερή φωτιά, κατατρώγοντας τα γύρω.

4 Τέντωσε το τόξο του σαν εχθρός, έστησε το δεξί του χέρι σαν ενάντιος, και φόνευσε κάθε τι το αρεστό στα μάτια του, στη σκηνή τής θυγατέρας Σιών· ξέχυσε τον θυμό του σαν φωτιά.

5 Ο Κύριος έγινε σαν εχθρός· καταπόντισε τον Ισραήλ· καταπόντισε όλα τα παλάτια του·

αφάνισε τα οχυρώματά του, και πλήθυνε στη θυγατέρα τού Ιούδα το πένθος και τη θλίψη.

⁶ Και γκρέμισε τη σκηνή του σαν την καλύβα ενός κήπου· αφάνισε τον τόπο των συνάξεών του· ο Κύριος έκανε να λησμονηθεί μέσα στη Σιών η γιορτή και το σάββατο, και στην αγανάκτηση της οργής του, απέρριψε βασιλιά και ιερέα.

⁷ Ο Κύριος απέβαλε το θυσιαστήριό του, βδελύχθηκε το αγιαστήριό του· έκλεισε μέσα στο χέρι των εχθρών τα τείχη των παλατιών της· αλάλαξαν στον οίκο τού Κυρίου, σαν σε ημέρα γιορτής.

⁸ Ο Κύριος βουλεύθηκε να αφανίσει το τείχος τής θυγατέρας Σιών· άπλωσε τη στάθμη, δεν απέστρεψε το χέρι του από το να καταποντίζει, και έκανε να πενθήσει το περιτείχισμα και το τείχος· όλα ατόνησαν μαζί.

⁹ Οι πύλες της μπήχτηκαν στη γη· αφάνισε και κατασύντριψε τους μοχλούς της· ο βασιλιάς της και οι άρχοντές της είναι μέσα στα έθνη· νόμος δεν υπάρχει ούτε οι προφήτες της βρίσκουν όραση από τον Κύριο.

¹⁰ Οι πρεσβύτεροι της θυγατέρας Σιών κάθονται καταγής, σιωπώντας· ανέβασαν χρώμα επάνω στο κεφάλι τους, ζώστηκαν σάκους· οι παρθένες τής Ιερουσαλήμ κατέβασαν τα κεφάλια τους προς τη γη.

¹¹ Τα μάτια μου μαράθηκαν από τα δάκρυα, τα εντόσθιά μου ταραάζονται, η χολή μου ξεχύθηκε στη γη, εξαιτίας τού συντριμμού τής θυγατέρας τού λαού μου, επειδή τα νήπια και τα θηλάζοντα λειποψυχούσαν στις πλατείες τής πόλης.

¹² Είπαν στις μητέρες τους: Πού είναι σιτάρι και κρασί; Όσες φορές λιποθυμούσαν στις πλατείες τής πόλης σαν τον τραυματία, όσες φορές η ψυχή τους ξεχυνόταν στον κόρφο των μητέρων τους.

¹³ Ποιον να πάρω μάρτυρα σε σένα; Με τι να σε συγκρίνω, θυγατέρα τής Ιερουσαλήμ; Με ποιον να σε εξομοιώσω για να σε παρηγορήσω, παρθένα, θυγατέρα Σιών; Επειδή, ο συντριμμός σου είναι μεγάλος σαν τη θάλασσα· ποιος μπορεί να σε γιατρέψει;

¹⁴ Οι προφήτες σου είδαν για σένα μάταια πράγματα και αφροσύνη, και δεν φανέρωσαν την ανομία σου, για να αποτρέψουν την αιχμαλωσία σου· αλλά είδαν για σένα μάταια φορτία, και πρόξενα έξωσης.

¹⁵ Όλοι αυτοί που διαβαίνουν τον δρόμο χτύπησαν με ευχαρίστηση τα χέρια τους εναντίον σου· σύριξαν, και κούνησαν τα κεφάλια τους στη θυγατέρα τής Ιερουσαλήμ, λέγοντας: Αυτή είναι η πόλη, για την οποία λεγόταν: Η εντέλεια της ωραιότητας, Η χαρά ολόκληρης της γης;

¹⁶ Όλοι οι εχθροί σου άνοιξαν το στόμα τους εναντίον σου· σύριξαν, και έτριξαν τα δόντια τους, λέγοντας: Την κατάπιαμε· αυτή είναι πραγματικά η ημέρα, που περιμέναμε· βρήκαμε, είδαμε.

¹⁷ Ο Κύριος έκανε ό,τι βουλεύθηκε· εκπλήρωσε τον λόγο του, που διόρισε από τις αρχαίες ημέρες· κατέστρεψε, και δεν λυπήθηκε, και εύφρανε επάνω σου τον εχθρό· ύψωσε το κέρας τών εναντίων σου.

¹⁸ Η καρδιά τους βόησε στον Κύριο: Τείχος τής θυγατέρας Σιών, κατέβαζε δάκρυα σαν χείμαρρος, ημέρα και νύχτα· μη δώσεις ησυχία στον εαυτό σου· ας μη σιωπήσει η κόρη των ματιών σου.

¹⁹ Σήκω, βόησε τη νύχτα, όταν αρχίζουν οι βάρδιες φύλαξης· ξέχυνε την καρδιά σου σαν νερό μπροστά από το πρόσωπο του Κυρίου· ύψωσε σ' αυτόν τα χέρια σου, για τη ζωή των νηπίων σου, που λειποθυμούν από την πείνα επάνω στις άκρες όλων των δρόμων.

²⁰ Δες, Κύριε, και επίβλεψε, σε ποιον έκανες ποτέ έτσι; Οι γυναίκες να φάνε τον καρπό τής κοιλιάς τους, τα νήπια στα σπάργανά τους; Να φονευθούν στο αγιαστήριο του Κυρίου ιερέας και προφήτες;

²¹ Το παιδί και ο γέροντας κείτονται καταγής στους δρόμους· οι παρθένες μου και οι νεανίσκοι μου έπεσαν με μάχαιρα· φόνευσες κατά την ημέρα τής οργής σου, κατέσφαξες, δεν λυπήθηκες.

²² Προσκάλεσες από παντού τους τρόμους μου, σαν σε ημέρα πανήγυρης, και δεν σώθηκε κανένας ούτε εναπέμεινε κατά την ημέρα τής οργής τού Κυρίου· εκείνους που σπαργάνωσα και αύξησα, ο εχθρός μου τους συντέλεσε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

ΕΓΩ είμαι άνθρωπος, που είδα θλίψη από το ραβδί τού θυμού του.

² Με οδήγησε και με έφερε στο σκοτάδι, και όχι στο φως.

³ Ναι, στράφηκε εναντίον μου· εναντίον μου έστρεψε το χέρι του όλη την ημέρα.

⁴ Έφθειρε τη σάρκα μου και το δέρμα μου· σύντριψε τα κόκαλά μου.

⁵ Έκτισε εναντίον μου, και με περικύκλωσε χολή και μόχθο.

⁶ Με κάθισε σε σκοτεινά μέρη, σαν σε αιώνιους νεκρούς.

⁷ Με περιέφραξε, για να μη βγω· βάρυνε τις αλυσίδες μου.

⁸ Ακόμα κι όταν κράζω και αναβοώ, αποκλείει την προσευχή μου.

⁹ Με πελεκητές πέτρες περιέφραξε τους δρόμους μου, στρέβλωσε τις τρίβους μου.

¹⁰ Έγινε σε μένα αρκούδα που ενεδρεύει, λιοντάρι σε απόκρυφους τόπους.

¹¹ Παρέτρεξε τους δρόμους μου, και με κατασπάραξε, με έκανε αφανισμένη.

¹² Τέντωσε το τόξο του, και με έστησε σαν σκοπό σε βέλος.

¹³ Έμπηξε στα νεφρά μου τα βέλη τής φαρέτρας του.

¹⁴ Έγινε το περίγελο σε ολόκληρο τον λαό μου, τραγούδι τους όλη την ημέρα.

¹⁵ Με χόρτασε από πικρία· με μέθυσε με ασίνθι.

¹⁶ Και σύντριψε τα δόντια μου με χαλίκια· με σκέπασε με στάχτη.

¹⁷ Και απέσπρωξε από την ειρήνη την ψυχή μου· λησμόνησα το αγαθό.

¹⁸ Και είπα: Χάθηκε η δύναμή μου και η ελπίδα μου από τον Κύριο.

¹⁹ Θυμήσου τη θλίψη μου, και την έξωσή μου, το ασίνθι και τη χολή.

²⁰ Η ψυχή μου τα θυμάται αυτά ακατάπαυστα, και είναι μέσα μου ταπεινωμένη.

²¹ Αυτό ανακαλώ στην καρδιά μου, γι' αυτό έχω ελπίδα.

²² Είναι έλεος του Κυρίου ότι, δεν συντελεστήκαμε, επειδή δεν έλειψαν οι οικτιρμοί του.

²³ Ανανεώνονται κατά τα πρωινά· μεγάλη είναι η πιστότητά σου.

²⁴ Ο Κύριος είναι η μερίδα μου, είπε η ψυχή μου· γι' αυτό θα ελπίζω σ' αυτόν.

²⁵ Αγαθός είναι ο Κύριος σ' αυτούς που τον προσμένουν, στην ψυχή που τον εκζητεί.

²⁶ Καλό είναι και να ελπίζει κανείς, και να εφησυχάζει στη σωτηρία τού Κυρίου.

²⁷ Καλό είναι στον άνθρωπο να βαστάζει ζυγό στη νιότη του.

²⁸ Θα κάθεται ολομόναχος και θα σιωπά, επειδή ο Θεός επέβαλε επάνω του φορτίο.

²⁹ Θα βάλει το στόμα του στο χώμα, ίσως υπάρχει ελπίδα.

³⁰ Θα δώσει το σαγόνι σ' αυτόν που τον ραπίζει· θα χορτάσει από ονειδισμό.

³¹ Επειδή, ο Κύριος δεν απορρίπτει για πάντα·

³² αλλά, και αν θλίψει, θα δείξει, όμως, και οικτιρμούς, σύμφωνα με το πλήθος τού ελέους του.

³³ Επειδή, δεν θλίβει από καρδιάς ούτε καταθλίβει τους γιους των ανθρώπων.

³⁴ Το να καταπατεί κάποιος κάτω από τα πόδια του όλους τούς δεσμίους τής γης·

- 35 το να διαστρέφει κρίση ανθρώπου μπροστά στο πρόσωπο του Υψίστου·
- 36 το να αδικεί άνθρωπο στη δίκη του· ο Κύριος δεν τα βλέπει.
- 37 Ποιος λέει κάτι, και γίνεται, χωρίς να το προστάξει ο Κύριος;
- 38 Από το στόμα τού Υψίστου δεν βγαίνουν τα κακά και τα αγαθά;
- 39 Γιατί θα γόγγυζε ένας άνθρωπος που ζει, ένας άνθρωπος, για την ποινή τής αμαρτίας του;
- 40 Ας ερευνήσουμε τους δρόμους μας, και ας εξετάσουμε, και ας επιστρέψουμε στον Κύριο.
- 41 Ας υψώσουμε τις καρδιές μας, και τα χέρια, προς τον Θεό, που είναι στους ουρανούς, λέγοντας:
- 42 Αμαρτήσαμε και αποστατήσαμε· εσύ δεν μας συγχώρεσες.
- 43 Περισκεπάσες με θυμό, και μας καταδίωξες· φόνευσες, δεν λυπήθηκες.
- 44 Σκέπασες τον εαυτό σου με σύννεφο, για να μη διαβαίνει η προσευχή μας.
- 45 Μας έκανες σκύβαλο και βδέλυγμα στο μέσον των λαών.
- 46 Όλοι οι εχθροί μας άνοιξαν το στόμα τους εναντίον μας.
- 47 Φόβος και λάκκος ήρθαν επάνω μας, ερήμωση και συντριμμός.
- 48 Ρυάκια από νερά κατεβάζει το μάτι μου για τον συντριμμό τής θυγατέρας τού λαού μου.
- 49 Το μάτι μου σταλάζει, και δεν σιωπά, επειδή δεν έχει άνεση,
- 50 μέχρις ότου ο Κύριος σκύψει, και δει από τον ουρανό.
- 51 Το μάτι μου καταθλίβει την ψυχή μου, απ' όλες τις θυγατέρες τής πόλης μου.
- 52 Αυτοί που αναίτια με εχθρεύονται, με κυνήγησαν ακατάπαυστα σαν σπουργίτι.
- 53 Έκοψαν τη ζωή μου στον λάκκο, και έρριξαν επάνω μου πέτρα.
- 54 Τα νερά πλημμύρισαν πιο πάνω από το κεφάλι μου· είπα: Απορρίφθηκα!
- 55 Επικαλέστηκα το όνομά σου, Κύριε, από κατώτατον λάκκο.
- 56 Άκουσες τη φωνή μου· μη κλείσεις το αυτί σου στον στεναγμό μου, στην κραυγή μου.
- 57 Πλησίασες κατά την ημέρα που σε επικαλέστηκα· είπες: Μη φοβάσαι.
- 58 Κύριε, δίκασες τη δίκη τής ψυχής μου· λύτρωσες τη ζωή μου.
- 59 Είδες, Κύριε, το άδικο προς εμένα· κρίνε την κρίση μου.
- 60 Είδες όλες τις εκδικήσεις τους, όλους τους συλλογισμούς τους, εναντίον μου.
- 61 Άκουσες, Κύριε, τον ονειδισμό τους, όλους τους συλλογισμούς τους εναντίον μου·
- 62 τα λόγια αυτών που επαναστατούν εναντίον μου, και τις δολοπλοκίες τους εναντίον μου όλη την ημέρα.
- 63 Δες, όταν κάθονται, και όταν σηκώνονται· εγώ είμαι το τραγούδι τους.
- 64 Κάνε, Κύριε, ανταπόδοση σ' αυτούς, σύμφωνα με τα έργα των χεριών τους.
- 65 Δώσε σ' αυτούς πώρωση καρδιάς, την κατάρα σου επάνω τους.
- 66 Καταδίωξέ τους με οργή, και αφάνισέ τους κάτω από τους ουρανούς τού Κυρίου.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 4

ΠΩΣ αμαυρώθηκε το χρυσάφι! Αλλοιώθηκε το καθαρότατο χρυσάφι! Οι πέτρες τού αγιαστηρίου διασπάρθηκαν στις άκρες όλων των δρόμων.

² Οι ένδοξοι γιοι τής Σιών, που τους εκτιμούσαν σαν το καθαρό χρυσάφι, πώς λογαριάστηκαν σαν δοχεία πήλινα, σαν έργο από χέρι κεραμέα!

³ Ακόμα, και τα κήτη προσφέρουν μαστούς, και θηλάζουν τα παιδιά τους· ενώ, η θυγατέρα

τού λαού μου σκληρύνθηκε, όπως οι στρουθοκάμηλοι στην έρημο.

⁴ Η γλώσσα αυτού που θηλάζει, κόλλησε στον ουρανίσκο του από τη δίψα· τα παιδιά ζήτησαν ψωμί, και δεν υπάρχει εκείνος που να κόβει σ' αυτά.

⁵ Αυτοί που τρώνε τρυφερά φαγητά, είναι ξαπλωμένοι στους δρόμους, αφανισμένοι· οι αναθρεμμένοι μέσα σε πορφύρα, αγκάλιασαν την κοπριά.

⁶ Και η ποινή τής ανομίας τής θυγατέρας τού λαού μου έγινε μεγαλύτερη, περισσότερο από την ποινή της αμαρτίας των Σοδόμων, που καταστράφηκαν σε μια στιγμή, και χέρια δεν ενέργησαν επάνω τους.

⁷ Οι Ναζηραίοι της ήσαν καθαρότεροι από το χιόνι, λευκότεροι από το γάλα, πιο κόκκινοι στην όψη, ξεπερνώντας τις πολύτιμες πέτρες, στιλπνοί σαν τον σάπφειρο·

⁸ η όψη τους καταμαυρώθηκε περισσότερο από την καπνιά· δεν γνωρίζονταν στους δρόμους· το δέρμα τους κόλλησε επάνω στα κόκαλά τους· ξεράθηκε, έγινε σαν ξύλο.

⁹ Πιο ευτυχισμένοι στάθηκαν αυτοί που θανατώθηκαν από τη ρομφαία, παρά εκείνοι που θανατώθηκαν από την πείνα· επειδή, αυτοί λιώνουν, τραυματισμένοι από έλλειψη καρπών τού χωραφιού.

¹⁰ Τα χέρια των εύσπλαχνων γυναικών έψησαν τα παιδιά τους· έγιναν γι' αυτές τροφή στον συντριμμό τής θυγατέρας τού λαού μου.

¹¹ Ο Κύριος συντέλεσε τον θυμό του, ξέχυσε τη φλόγα τής οργής του, και άναψε φωτιά στη Σιών, που κατέφαγε τα θεμέλιά της.

¹² Οι βασιλιάδες τής γης δεν πίστευαν, και όλοι αυτοί που κατοικούσαν την οικουμένη, ότι θα έμπαινε εχθρός και πολέμιος στις πύλες τής Ιερουσαλήμ.

¹³ Αυτό έγινε εξαιτίας των αμαρτιών των προφητών της, και των ανομιών των ιερέων της, που έχυναν το αίμα των δικαίων στο μέσον της.

¹⁴ Περιπλανήθηκαν σαν τυφλοί στους δρόμους, μολύνθηκαν στο αίμα, ώστε οι άνθρωποι δεν μπορούσαν να αγγίξουν τα ενδύματά τους.

¹⁵ Έκραζαν σ' αυτούς: Σταθείτε μακριά, ακάθαρτοι· σταθείτε μακριά, σταθείτε μακριά, μη αγγίζετε· ενώ έφευγαν και περιπλανιόνταν, ανάμεσα στα έθνη λεγόταν: Δεν θα παροικούν πλέον ανάμεσά μας.

¹⁶ Το πρόσωπο του Κυρίου τούς διασκόρπισε, δεν θα επιβλέπει πλέον επάνω τους· δεν σεβάστηκαν πρόσωπο ιερέα, δεν ελέησαν γέροντες.

¹⁷ Ενώ ακόμα υπήρχαμε, τα μάτια μας απέκαμαν, προσμένοντας τη μάταιη βοήθειά μας· χάσκοντας αποβλέψαμε σε έθνος που δεν μπορούσε να σώζει.

¹⁸ Παραμονεύουν τα ίχνη μας, για να μη περπατάμε στις πλατείες μας· πλησίασε το τέλος μας, συμπληρώθηκαν οι ημέρες μας, επειδή ήρθε το τέλος μας.

¹⁹ Αυτοί που μας καταδιώκουν, έγιναν ελαφρότεροι από τους αετούς τού ουρανού· μας κυνήγησαν επάνω στα βουνά, έστησαν ενέδρα για μας στην έρημο.

²⁰ Η πνοή των μυκτήρων μας, ο χρισμένος τού Κυρίου, πιάστηκε μέσα στις παγίδες τους· κάτω από τη σκιά τού οποίου λέγαμε, θα ζούμε ανάμεσα στα έθνη.

²¹ Χαίρε και ευφραίνου, θυγατέρα τού Εδώμ, που κατοικείς στη γη Ουζ· ακόμα και σε σένα θα περάσει το ποτήρι· θα μεθυστείς, και θα γυμνωθείς.

²² Η ποινή τής ανομίας σου τελείωσε, θυγατέρα Σιών· δεν θα σε φέρει πλέον σε αιχμαλωσία· θα επισκεφθεί την ανομία σου, θυγατέρα τού Εδώμ· θα ξεσκεπάσει τα αμαρτήματά σου.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 5

ΥΜΝΗΣΟΥ, Κύριε, τι έγινε σε μας· επίβλεψε, και δες τον ονειδισμό μας.

² Η κληρονομιά μας μεταστράφηκε σε αλλότριους, τα σπίτια μας σε ξένους.

³ Γίναμε ορφανοί, χωρίς πατέρα, οι μητέρες μας σαν χήρες.

⁴ Ήπιαμε το νερό μας με ασήμι· τα δικά μας ξύλα πουλήθηκαν σε μας.

⁵ Επάνω στον τράχηλό μας είναι διωγμός· μοχθήσαμε, δεν έχουμε ανάπαυση.

⁶ Απλώσαμε χέρι στους Αιγυπτίους, στους Ασσυρίους, για να χορτάσουμε ψωμί.

⁷ Οι πατέρες μας αμάρτησαν· εκείνοι δεν υπάρχουν, κι εμείς βαστάζουμε τις ανομίες τους.

⁸ Δούλοι εξουσιάζουν επάνω μας· δεν υπάρχει εκείνος που να λυτρώνει από το χέρι τους.

⁹ Φέρνουμε το ψωμί μας με κίνδυνο της ζωής μας, μπροστά από τη ρομφαία τής ερήμου.

¹⁰ Το δέρμα μας αμαυρώθηκε σαν κλίβανος, από την καύση τής πείνας.

¹¹ Ταπείνωσαν τις γυναίκες μας μέσα στη Σιών, τις παρθένες μέσα στις πόλεις τού Ιούδα.

¹² Οι άρχοντες κρεμάστηκαν από τα χέρια τους· τα πρόσωπα των πρεσβύτερων δεν τιμήθηκαν.

¹³ Οι νέοι υποβλήθηκαν στο άλεσμα, και τα παιδιά έπεσαν κάτω από τα ξύλα.

¹⁴ Οι πρεσβύτεροι έπαυσαν από τις πύλες, οι νέοι από τα άσμάτά τους.

¹⁵ Έπαυσε η χαρά τής καρδιάς μας· ο χορός μας στράφηκε σε πένθος.

¹⁶ Το στεφάνι τού-κεφαλιού μας έπεσε· κι αλλοίμονο σε μας, επειδή αμαρτήσαμε!

¹⁷ Γι' αυτό, η καρδιά μας ατόνησε, τα μάτια μας, εξαιτίας αυτών, σκοτείνιασαν.

¹⁸ Εξαιτίας τής ερήμωσης του βουνού Σιών, οι αλεπούδες περπατούν σ' αυτό.

¹⁹ Εσύ, Κύριε, κατοικείς στον αιώνα· ο θρόνος σου διαμένει από γενεά σε γενεά.

²⁰ Γιατί θα μας λησμονήσεις για πάντα; Θα μας εγκαταλείψεις σε μακρότητα ημερών;

²¹ Κύριε, επίστρεψέ μας σε σένα, και θα επιστρέψουμε· ανανέωσε τις ημέρες μας όπως πρωτότερα.

²² Επειδή, μας απέρριψες ολοκληρωτικά; Οργίστηκες εναντίον μας μέχρι υπερβολικού βαθμού;

For other languages please go to www.wordproject.org